

Homokvár

Álmodtam egy életet, veled,
Édes tudatlanság fűszerével;
Helyet és értelmet adtam neked,
Átitatott egyszerű értelmével.

Homokkupacból emeltem kastélyt,
Tornyában számoltam az éveket;
Sereg is volt, mi védte a királynét,
Végtelen falára festettünk képeket.

A félelmet ismertem, úgy mint te,
Mély tengerek zord mélységében;
Csak a tudás illúzióját keltette,
Választ keresve sötétségében.

Nyitva szemem, mégis álmodom,
Ködös emlékképek tárulnak elém;
Elhitették velem, hogy váram feladom,
S mégis, te bizalmat vetettél belém.

Nevetés és sírás duettje visszhangzik,
Mintha bűvölne, csalogatna vissza;
A duzzadó folyó egyre csak áramlik,
Sóhajtva az utolsó kortyot is megissza.

A háború, a harc, eltartott évekig,
Nem tudhattuk kié a győzelem;
Borostyán futott fel egész a toronyig,
Egy gyermek életét töltötted el velem.